

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 czerwca 2019 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska
Protokolant:	st. sekr. sąd. Dorota Moszyk

po rozpoznaniu w dniu 05 czerwca 2019 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B.

przeciwko A. M.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego A. M. na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. kwotę 6 396 złotych (sześć tysięcy trzysta dziewięćdziesiąt sześć złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot:

- 1 722 złotych za okres od dnia 14 listopada 2017 roku do dnia zapłaty,
- 2 337 złotych za okres od dnia 15 listopada 2017 roku do dnia zapłaty,
- 2 337 złotych za okres od dnia 15 listopada 2017 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego A. M. na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. kwotę 1 897 złotych (jeden tysiąc osiemset dziewięćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje ściągnąć od pozwanego A. M. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 170 złotych (sto siedemdziesiąt złotych) tytułem różnicy pomiędzy opłatą sądową od pozwu należną a uiszczoną.

Sygn. akt VI GC 1815/18

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 09 maja 2018 roku złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. domagał się zasądzenia od pozwanego A. M. kwoty 6 396 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot: 1 722 złotych za okres od dnia 14 listopada 2017 roku do dnia zapłaty, 2 337 złotych za okres od dnia 15 listopada 2017 roku do dnia zapłaty i 2 337 złotych za okres od dnia 15 listopada 2017 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu – tytułem wynagrodzenia za wykonane na zlecenie pozwanego usługi spedycji.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 07 czerwca 2018 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 840134/18 referendarz sądowy Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwany A. M. wniósł o oddalenie powództwa zaprzeczając, ażeby powód wykonał usługi objęte fakturami dołączonymi do pozwu i to w sposób prawidłowy, powód nie przedstawił bowiem ani umowy spedycji ani żadnego dowodu świadczącego o prawidłowym wykonaniu usług. Nadto pozwany podniósł, że powód nie przedłożył dowodu nadania wezwania, noty odsetkowej, oświadczenia o potrąceniu, czy dowodu doręczenia tych dokumentów, a także sprzeczenie wskazywał na termin zapłaty (7 dni albo 3 dni). Pozwany podniósł także zarzut przedwczesności powództwa wskazując, że wezwanie datowane jest na dzień 19 kwietnia 2018 roku, zaś pozew został wniesiony w dniu 09 maja 2018 roku, podczas gdy z ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku Prawo przewozowe (tekst jednolity: Dz. U. z 2017 roku, poz. 1983 ze zmianami) wynika trzymiesięczny termin zapłaty, po bezskutecznym upływie którego istnieje dopiero możliwość wystąpienia na drogę sądową.

Pozwany A. M. nadto domagał się z powyższego względu także odrzucenia pozwu.

Odnosząc się w tym miejscu do zarzutu mającego prowadzić do odrzucenia pozwu, to Sąd rozpoznający niniejszą sprawę postanowieniem z dnia 10 stycznia 2019 roku odmówił odrzucenia pozwu w uzasadnieniu wskazując, że przepis art. 75 ustawy z dnia z dnia 15 listopada 1984 roku Prawo przewozowe (tekst jednolity: Dz.U. z 2017 roku, poz. 1983 ze zmianami) w żadnej mierze nie wyłącza sprawy wynikającej z umowy przewozu poza kognicję sądów powszechnych, a jedynie nakłada dodatkowe wymogi formalne poprzedzające możliwość wytoczenia powództwa i nie daje podstaw do wysnucia wniosku o przejściowej nawet niedopuszczalności drogi sądowej, ponieważ warunkiem pozbawienia jednostki prawa do poddania sprawy cywilnej pod rozstrzygnięcie sądu powszechnego jest przekazanie jej w drodze ustawowej do właściwości sądu szczególnego lub innego organu, jak to wynika z treści art. 2 § 1 i § 3 k.p.c. Wobec tego przytoczony przepis prawa przewozowego oznaczać może co najwyżej przejściowy brak legitymacji biernej odbiorcy, prowadzący w razie niewykorzystania przewidzianego tam trybu reklamacji lub wezwania do zapłaty, do oddalenia powództwa jako przedwcześnie wniesionego, ale nie do jego odrzucenia.

Postanowienie powyższe uprawomocniło się.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. i A. M. pozostawali ze sobą w stałych stosunkach gospodarczych.

A. M., w imieniu którego działała J. B., zlecił we wrześniu 2017 roku (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. transport drogowy towarów w postaci kontenerów na trasie G. – S. oraz na trasie G. – B. (2 razy).

Powyższe usługi przewozu zostały wykonane, a towar został dostarczony nieuszkodzony w umówionym przez strony terminie.

A. M. nie składał żadnych reklamacji odnośnie wykonanych przewozów.

wydruk korespondencji mailowej – k. 64, 66 akt, zlecenie transportowe wraz z warunkami zlecenia transportowego – k. 65, 67, 69 akt, list przewozowy – k. 68, 70 akt, zeznania świadka K. B. – protokół rozprawy z dnia 05 czerwca 2019 roku – k. 87-88 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:02:07-00:10:35)

Z tytułu wykonanych usług (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. wystawił A. M. faktury na łączną kwotę 6 396 złotych, w tym faktury numer: (...) na kwotę 1 722 złotych z terminem płatności do dnia 12 listopada 2017 roku, (...) na kwotę 2 337 złotych z terminem płatności do dnia 13 listopada 2017 roku i (...) na kwotę 2 337 złotych z terminem płatności do dnia 13 listopada 2017 roku.

faktury – k. 35-37 akt, potwierdzenie nadania – k. 58-59 akt, potwierdzenie odbioru – wydruk śledzenia przesyłek – k. 60-62 akt

Pismem z dnia 19 kwietnia 2018 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. wezwał A. M. do zapłaty – w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania – kwoty 109 607,99 złotych, w tym kwoty 6 396 złotych tytułem wynagrodzenia za wykonane usługi transportowe stwierdzone fakturami numer (...).

A. M. odebrał przedsądowe wezwanie do zapłaty w dniu 04 maja 2018 roku.

wezwanie do zapłaty – k. 39 akt, potwierdzenie nadania i odbioru wezwania do zapłaty – k. 63-63v akt

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie powyższych dowodów z dokumentów przedłożonych przez powoda w toku postępowania, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich zawartych, nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary, tym bardziej, że nie były one kwestionowane w zakresie ich mocy dowodowej przez żadną ze stron.

Nadto Sąd ustalając stan faktyczny sprawy oparł się także na załączonej do akt sprawy korespondencji mailowej traktując wydruki tej korespondencji jako dowody w rozumieniu art. 243¹ k.p.c., a także na zeznaniach świadka K. B..

Odnosząc się do zeznań tego świadka, to Sąd uznał je za wiarygodne w całości i oparł się na nich ustalając, że sporne przewozy zlecane były mailowo przez A. M., w imieniu którego działała J. B., co znajduje potwierdzenie w przedłożonej korespondencji mailowej, a także że zlecenia te obejmowały wyłącznie przewóz towarów, co pozwoliło Sądowi na zakwalifikowanie łączących strony umów jako umów przewozu. Nadto Sąd miał na uwadze, że świadek K. B. potwierdziła, że sporne przewozy zostały wykonane i to w sposób prawidłowy, co wynika także z przedłożonych listów przewozowych.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 05 czerwca 2019 roku Sąd pominął dowód z zeznań stron, albowiem osoby uprawnione do reprezentowania powoda oraz pozwany mimo prawidłowego wezwania, nie stawili się na rozprawę i nie usprawiedliwili swojej nieobecności.

Sąd nie przeprowadził dowodu z zeznań świadka J. G., albowiem oświadczeniem złożonym na rozprawie w dniu 05 czerwca 2019 roku pełnomocnik powoda cofnął przedmiotowy wniosek.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. domagał się zasądzenia od pozwanego A. M. kwoty 6 396 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot: 1 722 złotych za okres od dnia 14 listopada 2017 roku do dnia zapłaty, 2 337 złotych za okres od dnia 15 listopada 2017 roku do dnia zapłaty i 2 337 złotych za okres od dnia 15 listopada 2017 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu – tytułem wynagrodzenia za wykonane na zlecenie pozwanego usługi spedycji.

Kierując zarzuty przeciwko żądaniu pozwu pozwany A. M. podnosił, poza zarzutem mającym skutkować odrzuceniem pozwu, zarzut przedwczesności powództwa wskazując, że wezwanie do zapłaty datowane jest na dzień 19 kwietnia 2018 roku, zaś pozew został wniesiony w dniu 09 maja 2018 roku, podczas gdy z ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku Prawo przewozowe (tekst jednolity: Dz. U. z 2017 roku, poz. 1983 ze zmianami) wynika trzymiesięczny termin zapłaty, po bezskutecznym upływie którego istnieje dopiero możliwość wystąpienia na drogę sądową. Nadto niezależnie od powyższego pozwany podniósł, że powód nie przedłożył dowodu nadania tego wezwania, noty odsetkowej, oświadczenia o potrąceniu, czy dowodu doręczenia tych dokumentów, a także sprzecznie wskazywał na termin zapłaty (7 dni albo 3 dni). Pozwany zaprzeczył również, ażeby powód wykonał usługi objęte fakturami dołączonymi do pozwu

i to w sposób prawidłowy wskazując, że powód nie przedstawił ani umowy spedycji ani żadnego dowodu świadczącego o prawidłowym wykonaniu usług.

Stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar dowodu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 03 października 1969 roku w sprawie o sygn. akt II PR 313/69 na powódzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów przemawiających za zasadnością jego roszczenia. W razie zaś sprostania przez powoda ciężącemu na nim obowiązku, na stronie pozwanej spoczywa wówczas ciężar udowodnienia ekscpekcji i faktów uzasadniających jej zdaniem oddalenie powództwa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1982 roku, sygn. akt I CR 79/82). Zgodnie zaś z orzeczeniem Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001 roku (sygn. akt I PKN 660/00) samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie istotnej dla sprawy okoliczności powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą. Jeśli zaś strona nie przedstawia dowodów, to uznać należy, iż dany fakt nie został wykazany (udowodniony).

W okolicznościach niniejszej sprawy to na powódzie (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. ciążył zatem obowiązek udowodnienia istnienia roszczenia stanowiącego podstawę powództwa poprzez wykazanie, że strony zawarły umowy, których przedmiotem było wykonanie przez powoda dla pozwanego przewozów na wskazanych trasach oraz że przewozy te zostały zrealizowane, tj. ładunek został dostarczony odbiorcy w wyznaczonym terminie i w stanie nieuszkodzonym, co aktualizowałoby po stronie pozwanego obowiązek zapłaty.

W ocenie Sądu powód powyższemu obowiązkowi sprostał i zdołał wykazać powyższe okoliczności za pomocą zaoferowanych dowodów, z których jednoznacznie wynikało, że sporne przewozy zostały zlecone powodowi przez działającą w imieniu pozwanego J. B. i przez powoda wykonane, co znajduje potwierdzenie w przedłożonych listach przewozowych, a pozwany nigdy nie składał w związku z nimi żadnych reklamacji.

Zgodnie z treścią art. 774 k.c. przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób bądź rzeczy.

W tym miejscu wskazać należy, że w ocenie Sądu strony łączyła umowa przewozu, gdyż charakter określonych w zleceniu czynności wskazywał na to, że usługa powoda polegała jedynie na wykonaniu przewozu towarów, co też potwierdziła w swoich zeznaniach świadek K. B.. Nie wskazano w nich zaś dodatkowych usług związanych z przewozem wskazujących na zawarcie umowy spedycji (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 06 października 2004 roku, sygn. akt I CK 199/04). Z umową spedycji mamy bowiem do czynienia tylko wtedy, gdy istotą zobowiązania jest organizacja przewozu, a nie jego wykonanie (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 18 kwietnia 2005 roku, sygn. akt I A Ca 2051/04). Wskazać przy tym należy, że same nazewnictwo użyte przez strony w trakcie ustalania warunków umowy, w tym posłużenie się zwrotem „zlecenie transportowe” także przemawia za przyjęciem, że strony łączyła umowa przewozu. Zasadnicze jednakże znaczenie w tej kwestii miała treść tego dokument, który zawierał oznaczenie trasy przewozu, wynagrodzenia przewoźnika i przedmiotu przewozu – a zatem elementy przedmiotowo istotne dla umowy przewozu. Nie sposób także wyinterpretować z tego zlecenia, ażeby powód zlecił pozwanemu wykonanie jakichkolwiek dodatkowych czynności związanych z przewozem (jego organizacją), a zatem czynności strictly spedycyjnych. Przeciwnie z dokumentu tego wynika, że pozwany miał jedynie wykonać przewóz towarów na określonej trasie za zapłatą określonego wynagrodzenia.

W powyższych okolicznościach ciężar wykazania faktów uzasadniających zdaniem pozwanego oddalenie powództwa, spoczywał na pozwanym, czemu w ocenie Sądu pozwany nie sprostał.

Odnosząc się do podniesionych przez niego zarzutów wskazać należy, że w przypadku przewozów krajowych stosownie do treści art. 75 ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku Prawo przewozowe (tekst jednolity: Dz.U. z 2017 roku, poz. 1983 ze zmianami) dochodzenie roszczeń w postępowaniu sądowym na podstawie ustawy lub przepisów wydanych w jej wykonaniu przysługuje uprawnionemu po bezskutecznym wyczerpaniu drogi reklamacji, przewoźnikowi zaś – po bezskutecznym wezwaniu zobowiązanego do zapłaty. Reklamacje lub wezwanie do zapłaty uważa się za bezskuteczne,

jeżeli dłużnik nie zapłacił dochodzonych należności w terminie 3 miesięcy ód dnia doręczenia reklamacji lub wezwania do zapłaty.

Powyższy przepis jednakże w żadnej mierze nie wyłącza sprawy wynikającej z umowy przewozu poza kognicję sądów powszechnych, a jedynie nakłada dodatkowe wymogi formalne poprzedzające możliwość wytoczenia powództwa. Jak wskazał bowiem Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 23 stycznia 2013 roku wydanym w sprawie o sygn. akt V ACa 1009/12 sformułowanie dyspozycji art. 75 ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku Prawo przewozowe (tekst jednolity: Dz.U. z 2017 roku, poz. 1983 ze zmianami) nie daje podstaw do wysnucia wniosku o przejściowej nawet niedopuszczalności drogi sądowej, ponieważ warunkiem pozbawienia jednostki prawa do poddania sprawy cywilnej pod rozstrzygnięcie sądu powszechnego jest przekazanie jej w drodze ustawowej do właściwości sądu szczególnego lub innego organu, jak to wynika z treści art. 2 § 1 i § 3 k.p.c. Wobec tego przytoczony przepis prawa przewozowego oznaczać może co najwyżej przejściowy brak legitymacji biernej odbiorcy, prowadzący w razie niewykorzystania przewidzianego tam trybu reklamacji lub wezwania do zapłaty, do oddalenia powództwa jako przedwcześnie wniesionego, ale nie do jego odrzucenia, co wskazał już Sąd w uzasadnieniu postanowienia z dnia 10 stycznia 2019 roku.

Jak wynika z przedłożonego przez powoda wezwania do zapłaty z dnia 19 kwietnia 2018 roku wyznaczono pozwanemu A. M. termin do uiszczenia należności wynoszący 7 dni. Jednakże wadliwość ta w ocenie Sądu pozostaje bez wpływu na skuteczność wezwania do zapłaty w rozumieniu art. 75 ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku Prawo przewozowe (tekst jednolity: Dz.U. z 2017 roku, poz. 1983 ze zmianami). Jeżeli bowiem reklamacja lub wezwanie do zapłaty nie spełniało wymogów formalnych określonych w przepisach prawa, w tym w rozporządzeniu wykonawczym, ale procedura ich rozpoznania została wszczęta, a następnie zakończona lub bezskutecznie upłynął termin przewidziany w art. 75 ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku Prawo przewozowe (tekst jednolity: Dz.U. z 2017 roku, poz. 1983 ze zmianami), osoba uprawniona lub przewoźnik ma otwartą drogę do wystąpienia do Sądu ze stosownym powództwem (tak J. Szanciło, Komentarz do art. 75 Prawa przewozowego, Legalis).

Należy mieć również na uwadze, że powód przedłożył dowód doręczenia przedmiotowego wezwania do zapłaty pozwanemu w dniu 04 maja 2018 roku, a zatem wymagany trzymiesięczny termin do zapłaty upływał pozwanemu z dniem 04 sierpnia 2018 roku, pozew zaś został w niniejszej sprawie złożony w dniu 09 maja 2018 roku, a zatem przed upływem przedmiotowego terminu. Jak jednakże wskazał Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 23 stycznia 2013 roku wydanym w sprawie o sygn. akt V ACa 1009/12 przejściowy brak legitymacji procesowej wynikający z niewyczerpania postępowania reklamacyjnego może zostać uzupełniony także po wytoczeniu powództwa, w tym w szczególności ów termin może zrealizować się w toku postępowania sądowego, tym bardziej, że po myśli art. 316 k.p.c. Sąd bierze pod uwagę – wydając wyrok – stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy, w szczególności zaś zasądzeniu roszczenia nie stoi na przeszkodzie okoliczność, że stało się ono wymagalne w toku sprawy, tak jak to miało miejsce w niniejszej sprawie. Bezspornie bowiem pozwany nie uiszczył w toku procesu żadnej należności dochodzonej niniejszym postępowaniem, a więc w chwili wydawania przez Sąd wyroku trzymiesięczny termin wynikający z art. 75 ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku Prawo przewozowe (tekst jednolity: Dz.U. z 2017 roku, poz. 1983 ze zmianami) nie tylko upłynął, ale upłynął w sposób bezskuteczny.

Uwzględniając całokształt powyższych rozważań, Sąd w punkcie pierwszym wyroku na podstawie art. 774 k.c. w zw. z art. 75 ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku Prawo przewozowe (tekst jednolity: Dz. U. z 2017 roku, poz. 1983 ze zmianami) w zw. z art. 4 i art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2019 roku, poz. 118) zasądził od pozwanego A. M. na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. kwotę 6 396 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot: 1 722 złotych za okres od dnia 14 listopada 2017 roku do dnia zapłaty, 2 337 złotych za okres od dnia 15 listopada 2017 roku do dnia zapłaty i 2 337 złotych za okres od dnia 15 listopada 2017 roku do dnia zapłaty.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie drugim wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c., tj. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. W oparciu o te przepisy Sąd zasądził od przegrywającego

sprawę pozwanego na rzecz powoda koszty procesu w kwocie 1 897 złotych, co obejmowało: opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1 800 złotych, ustalone w oparciu o § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 roku, poz. 265) oraz uiszczoną opłatą sądową od pozwu w kwocie 80 złotych.

Na podstawie art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o opłatach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 roku, poz. 300) Sąd nakazał ściągnąć od pozwanego A. M. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 170 złotych tytułem różnicy pomiędzy opłatą sądową od pozwu należną (w kwocie 250 złotych) a uiszczoną (w kwocie 80 złotych).

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 05 lipca 2019 roku